"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ ଦେବତାମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମ ଅର୍ଥାତ୍ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଜନ୍ମ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେଉଛ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ସହଯୋଗ ଦେଉଛ ଏବଂ ସହଯୋଗୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା କ'ଣ ପୁରସ୍କାର ଦେଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା ପବିତ୍ରତା ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କୁ ପବିତ୍ରତାର ହିଁ ସହଯୋଗ ଦେଉଛୁ । ବାବା ଯେଉଁ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଆମେ ତା'ର ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ କରିଛୁ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାବା ଆମକୁ ପୁରସ୍କାର ଦେବେ । ଏହି ସଂଗମ ଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ବହୁତ ବଡ ପୁରସ୍କାର ମିଳୁଛି, ଆମେ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାତା ଅର୍ଥାତ୍ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହୋଇଯାଉଛୁ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟ ରାଜ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ ହେଉଛୁ, ଏହା ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ପୁରସ୍କାର ।

ଗୀତ:- ପିତୁ ମାତ ସହାୟକ ସ୍ୱାମୀ ସଖା...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହା କାହାର ମହିମା ? ଏହା ହେଲା ପରମପ୍ରିୟ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଯାହାଙ୍କର ନାମ ଶିବ, ତାଙ୍କର ମହିମା । ତାଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଏବଂ ଧାମ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ହେଉଛି— ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଆତ୍ମା । ଆଉ କାହାକୁ ବି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଇପାରିବନାହିଁ । ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ ଅପରମଅପାର । କୁହାଯାଏ ଯେ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତ କେହି ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଋଷି-ମୁନିମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି କହୁଥିଲେ ଯେ ଆମେ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତ ପାଇପାରିଲୁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବେଅନ୍ତ ବା ନେତି-ନେତି କହି ଆସୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ନିଜେ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ତ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପରିଚୟ ମିଳିବ କିପରି ? ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସିଏ ଏହି ଧରାପୃଷ୍ଠକୁ ନ ଆସିଛନ୍ତି ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଉ କେହି ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ପିତା ପୁତ୍ରର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିଥା'ନ୍ତି, ତା'ପରେ ପୁତ୍ର ମଧ୍ୟ ପିତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ମଧ୍ୟ ମୋର ଅଭିନୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ମୋତେ ହିଁ ଆସି ଅପବିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ସାଧୁ-ସନ୍ଥମାନେ ମଧ୍ୟ ଗାୟନ କରି ଆସୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ସୀତାରାମ ଆସ କାହିଁକି ନା ଏହା ରାବଣର ରାଜ୍ୟ, ତେବେ ରାବଣ ମଧ୍ୟ କିଛି କମ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ନୁହେଁ । ସାରା ଦୁନିଆକୁ ପତିତ ତମୋପ୍ରଧାନ କିଏ କରିଦେଇଛି ? ରାବଣ । କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ରକର୍ତ୍ତା ତ ସମର୍ଥ ରାମ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଅଧାକଳ୍ପ ରାମରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅଧାକଳ୍ପ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ରାବଣ କିଏ, ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ ବର୍ଷ-ବର୍ଷ ଧରି ଜଳାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କାୟମ ରହିଛି କାରଣ ରାବଣ ତ ଜଳୁନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ତ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ରାବଣକୁ ରାଜ୍ୟ କରିବାକୁ କାହିଁକି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ହାରିବା-ଜିତିବା ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗ ନର୍କର ନାଟକ । ତେବେ ଏହି ଭାରତକୁ ଆଧାର କରି ସାରା ଖେଳ ରଚନା ହୋଇଛି । ଏହି ଡ୍ରାମା ହିଁ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ପରମପିତା ତ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ତେଣୁ ଖେଳ ଅର୍ଥାତ୍ ନାଟକ ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆସିଯିବେ କିମ୍ବା ଅଧାରୁ ଖେଳକୁ ବନ୍ଦ କରିପାରିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ସାରା ଦୁନିଆ ପତିତ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ହିଁ ମୁଁ ଆସେ ସେଥିପାଇଁ ତ ଶିବରାତ୍ରି ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଶିବାୟ ନମଃ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଦେବତାୟ ନମଃ, କହିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଶିବଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମାୟ ନମଃ କହିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଶିବ କ'ଣ ଦେଖିବାକୁ ସେହିପରି ଅଟନ୍ତି କି ଯେପରି ବବୁଲନାଥ ବା ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିରରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ? କ'ଣ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ରୂପ ଏତେ ବଡ ? ନା ଆତ୍ମାର ରୂପ ଛୋଟ, ବାବାଙ୍କର ରୂପ ବଡ ? ମନରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ସବୁ ଆସିବ ନା ? ଯେପରି ଏଠାରେ ଛୋଟମାନଙ୍କୁ ପିଲା, ବଡମାନଙ୍କୁ ବାପା କୁହାଯାଏ, ସେହିପରି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କ'ଣ ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କଠାରୁ ବଡ ଏବଂ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଛୋଟ ଅଟୁ କି ? ନା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମେମାନେ ତ ମୋର ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛ ଯେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ଅପରମଅପାର । ଯେହେତୁ ସେ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ପିତାଙ୍କୁ ହିଁ ବୀଜ କୁହାଯିବ ନା । ପରମାତ୍ମା ତ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ବାକି ଏତେସବୁ ଯେଉଁ ବେଦ, ଉପନିଷେଦ, ଗୀତା, ଯଜ୍ଞ, ତପ, ଦାନ, ପୁଣ୍ୟ.... ରହିଛି ଏସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଏମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ସମୟ ରହିଛି । ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତିର ସମୟ ଏବଂ ଅଧାକଳ୍ପ ଜ୍ଞାନର ସମୟ । ଭକ୍ତି ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତ୍ରି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ । ଏକଥା ଶିବବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ତ ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ଦେବାପାଇଁ ପୁନର୍ବାର ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତ୍ରି ଶେଷ ହେବାକୁ ହେଉଛି, ପୁଣି ସେହି ଧର୍ମଗ୍ଲାନିର ସମୟ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛି । ତେବେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଗ୍ଲାନୀ କାହାର କରୁଛନ୍ତି ? ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବଙ୍କର । ଲେଖାଯାଇଛି ନା ଯଦା ଯଦା ହି.... ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ

ସଂସ୍କୃତରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥିଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁ ଭାଷାରେ ବୁଝାଉଛି ସେହି ଭାଷା ହିଁ ଥିଲା । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ଭାରତରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଗ୍ଲାନୀ ହୋଇଥାଏ, ମାଟି-ଗୋଡି ସବୁଠାରେ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ମୁଁ ଆସିଥାଏ । ଯିଏ ଏହି ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରି, ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର କେତେ ଗ୍ଲାନି କରି ଦେଇଛନ୍ତି ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଭାରତ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଣା ଭୂଖଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ମହାଦ୍ୱୀପ, ଯାହାର କେବେ ବିନାଶ ହୋଇନଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ରଚୟିତା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ଭାରତ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି ତେଣୁ ମୁଁ ଆସିଛି । ସେଥିପାଇଁ ତ ଶିବାୟ ନମଃ କହି ମହିମା ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାର ଅଭିନୟ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଟେ, ଯାହାକି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଯେଉଁଥିରୁ କିଛି ଅଂଶକୁ ଆଧାର କରି ଲୌକିକ ଛୋଟ ଛୋଟ ନାଟକ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛୁ ପୁଣି ଦେବତା ହେବୁ । ଏହା ହେଉଛି ଆମର ଈଶ୍ୱରୀୟ ବର୍ଣ୍ଣ । ଏହା ତୁମର ୮୪ତମ ଜନ୍ମର ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ଚାରିଟି ଯାକ ବର୍ଣ୍ଣର ଜ୍ଞାନ ତୁମ ଭିତରେ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବର୍ଣ୍ଣକୁ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ କୁହାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଦେବତାମାନଙ୍କର ହିଁ ମହିମା ଅଥବା ପୂଜା ହୋଇଥାଏ । ଯଦିଓ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ପରମାତ୍ମା ଧରାପୃଷ୍ଠକୁ ଆସି ଏହାଙ୍କର ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । ଯେହେତୁ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ତେଣୁ ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ହେବ ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଏହି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞରୁ ହିଁ ବିନାଶର ଜ୍ୱାଳା ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହୋଇଥିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ଏହା ତୁମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ, ମୁଁ ତୁମକୁ ପୁନର୍ବାର ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବାକୁ ଆସିଛି । ଏହା ତୁମର ଅଧିକାର, କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ମୋର ଶ୍ରୀମତରେ ପରିଚାଳିତ ହେବେ ତାଙ୍କୁ ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଉପହାରେ ଦେବି । ଦୁନିଆରେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନକାରୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପୁରସ୍କାର ମିଳିଥାଏ ନା । କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗର ପୁରସ୍କାର ବା ଉପହାର ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ପୁରସ୍କାର ନେବି ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ତୁମ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗ ସ୍ଥାପନା କରାଉଛି ତେଣୁ ତୁମକୁ ହିଁ ଦେବି । ତୁମେମାନେ ଶିବବାବାଙ୍କର ନାତି ନାତୁଣୀ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ଏତେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ କେବଳ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ପୋଷୟ କରୁଥିବେ ନା । ତୁମର ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମ ସବୁଠାରୁ ଉତ୍ତମ ଅଟେ । ଏହା ହେଉଛି ତୁମର କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଜନ୍ମ । ଦେବତା ଅଥବା ଶୂଦ୍ରମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ତୁମର ଏହି ଜନ୍ମ ବହୁତ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟେ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ପବିତ୍ରତା ଏବଂ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରୁଛ । ଏକଥା କ'ଣ ଦୁନିଆର ପୁରସ୍କାର ଦେଉଥିବା ଲୋକମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଆମେରିକୀୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପୁରସ୍କାର ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ସହଯୋଗ କରିବେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପୁରସ୍କାର ଦେବି । ଯଦି ପବିତ୍ରତା ରହିବ ତେବେ ସୃଷ୍ଟିରେ ଶାନ୍ତି, ସମୃଦ୍ଧି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ବେଶ୍ୟାଳୟ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭାରତ ଶିବାଳୟ ହେବ । ଏହା ଶିବବାବା ହିଁ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ସାଧୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ହଠଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନେ ଗୃହସ୍ଥିମାନଙ୍କୁ ରହୁଥିବା ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ସେମାନେ ହଜାର ଥର ଗୀତା ମହାଭାରତ ପଢନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ଇଏ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ବାବା ଅଟନ୍ତି ନା, ସବୁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ କେବଳ ମୋ ସହିତ ଲଗାଅ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଅତି ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ, ଏତେ ବଡ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମାର ଆକାର ଯେପରି ମୁଁ ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଟେ । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏହି ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ରହିଥାଏ । ମୁଁ ଯଦି ଏତେ ବଡ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଭ୍ରୁକୁଟୀରେ କିପରି ରହିପାରିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ସଦୃଶ ହିଁ ଅଟେ । କେବଳ ମୁଁ ଜନ୍ମ-ମରଣ ରହିତ ସଦା ପବିତ୍ର ଅଟେ ଏବଂ ଅନ୍ୟସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଜନ୍ମ-ମରଣ ଚକ୍ରରେ ଆସିଥାନ୍ତି, ପବିତ୍ରରୁ ଅପବିତ୍ର(ପତିତ) ଏବଂ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁନର୍ବାର ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଏହି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଏହା ପରେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ଯଜ୍ଞ ହୋଇନଥାଏ, ପୁଣି ଦ୍ୱାପର ଯୁଗଠାରୁ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ମଧ୍ୟ ସାରା କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ରଚନା କରାଯାଉଛି, ଏଥିରେ ସବୁକିଛି ଆହୁତି ପଡିଯାଉଛି । ଏହା ପରେ ଆଉ କୌଣସି ଯଜ୍ଞ ରଚନା ହେଉନାହିଁ । ତେବେ କୌଣସି ବିପଦ ଆସିଲେ ହିଁ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଥା'ନ୍ତି । ବର୍ଷା ନ ହେଲେ ଅଥବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିପଦ ଆସିଲେ ଯଜ୍ଞ କରିଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ତ କୌଣସି ବିପଦ ଆସିବ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବିପଦ ଆସୁଛି ତେଣୁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ସେଠ (ମାଲିକ) ଶିବବାବା ଏହି ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରାଇଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ବାବା ସବୁକିଛି ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଛନ୍ତି । କିପରି ସବୁ କିଛି ଯଜ୍ଞରେ ଆହୁତି ପଡିଯିବ, କିଭଳି ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଶ୍ମଶାନ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି କାହିଁକି ମୋହ ରଖିବା ? ସେଥିପାଇଁ ତ ତୁମେମାନେ ଏହି ବେହଦର ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ । ସେହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ କେବଳ ଘରଦ୍ୱାରର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିଥା'ନ୍ତି ତୁମକୁ ତ ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡିବାର ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ମଧ୍ୟ କେବଳ ମମତ୍ୱ ତୁଟାଇବାକୁ ହେବ । ଭାବିବାକୁ ହେବ ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ମରିସାରିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏମାନଙ୍କ ସହିତ ମନ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ । ଏହା ତ ମୁର୍ଦାରମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ,

ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପରିସ୍ତାନ (ସ୍ୱର୍ଗ)କୁ ମନେ ପକାଅ, ଏହି କବରସ୍ଥାନ (ଶ୍ମଶାନ)କୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଉଛ ।

ବାବା ମଧ୍ୟ ଦଲାଲ (ମଧ୍ୟସ୍ଥି) ହୋଇ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗ ନିଜ ସହିତ ଲଗାଉଛନ୍ତି । କଥାରେ ଗାୟନ ଅଛି ନା— ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁକାଳ... ଏହି ମହିମା ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଅଟେ । ତେବେ ଏହି କଳିଯୁଗୀ ଗୁରୁମାନଙ୍କୁ ତ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯିବ । ଏମାନେ ତ ସଦଗତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ହଁ, ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି କ୍ରିୟା-କର୍ମ ମଧ୍ୟ କରାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କର କେହି ଶିକ୍ଷକ ବା ଗୁରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛି, ତେବେ ତୁମେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ହୁଅ ବା ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ହୁଅ । ତେବେ ସେମାନେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ବା ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ କିପରି ହେଉଛନ୍ତି, କ'ଣ ଲଢେଇ ଦ୍ୱାରା ? ନା । ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବା ରାମ-ସୀତା କେହି ବି ଲଢେଇ କରି ରାଜ୍ୟ ନେଇନଥିଲେ । ଏମାନେ ତ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ମାୟା ସହିତ ଲଢେଇ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଗୁପ୍ତ ଯୋଦ୍ଧା ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଶକ୍ତି ସେନାଙ୍କୁ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ହରାଇଥିଲ ପୁଣି ତୁମେ ହିଁ ଏହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ତୁମକୁ ଏହି ପୁରସ୍କାର ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେବେ ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ଶାନ୍ତି ଏବଂ ସମୃଦ୍ଧିର ପୁରସ୍କାର ମିଳିବ । ତେବେ ବାବା ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ସହଯୋଗୀ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଅଶରୀରୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି, ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରାଉଛନ୍ତି, ଶାନ୍ତିଧାମ ମିଠାଘର ଏବଂ ମିଠା-ରାଜଧାନୀକୁ ମନେ ପକାଇ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟୁ ଏବଂ ଆମର ପିତା ପରମାତ୍ମା ମଧ୍ୟ ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ରୂପ ମଧ୍ୟ ଏତେ ବଡ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ତାରକା ଅର୍ଥାତ୍ ବିନ୍ଦୁର ପୂଜା କିପରି ହେବ ସେଥିପାଇଁ ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ରୂପକୁ ବଡ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଙ୍କର ପୂଜା ହୋଇଥାଏ ପରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ହୁଏ । ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର କେତେ ପୂଜା କରାଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିଲାବାଲା କିଏ ? ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତା ଅଟେ ନା । ତାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଅଟେ । ବାକି ସମସ୍ତଙ୍କର ଜନ୍ମ କଉଡିତୁଲ୍ୟ ଅଟେ । ତାଙ୍କୁ ଶିବାୟ ନମଃ କୁହାଯାଏ । ଏହା ଶିବବାବାଙ୍କର ଯଜ୍ଞ ଅଟେ, ଯାହାକି ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶିବବାବା ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ମୋତେ ପବିତ୍ରତା ଏବଂ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ସହଯୋଗ କରିବେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଫଳଦେବି । ଯେହେତୁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରାଇଛନ୍ତି ତେବେ ଦକ୍ଷିଣା ମଧ୍ୟ ଦେବେ ନା । ବାବା କେତେ ବଡ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । କୌଣସି ବି ଯଜ୍ଞ ଏତେ ସମୟ ଧରି ଚାଲିନଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯିଏ ମୋତେ ଯେତେ ସହଯୋଗ କରିବେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ସେତେ ଅଧିକ ପୁରସ୍କାର ଦେବି । କାରଣ ମୁଁ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗର ପୁରସ୍କାର ଦେଇଥାଏ । ମୁଁ କିଛି ବି ନେଉ ନାହିଁ, ସବୁ କିଛି ତୁମକୁ ହିଁ ଦେଉଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ଯଦି ଅଳ୍ପ ସହଯୋଗ କରିବ ତେବେ ପ୍ରଜାରେ ଜନ୍ମ ନେବ । ଗାନ୍ଧୀଜୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ ସେମାନେ ପ୍ରେସିଡେଣ୍ଟ (ରାଷ୍ଟ୍ରପତି) ଏବଂ ମିନିଷ୍ଟର (ମନ୍ତ୍ରୀ) ଆଦି ହେଲେ ନା । ତାହା ତ ହେଉଛି ଅଳ୍ପ ସମୟର ସୁଖ । ବାବା ତ ତୁମକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ନିଜ ସମାନ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଯିବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କ'ଣ କେବେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇପାରିବେ । ସେମାନଙ୍କଠାରୁ କ'ଣ ମିଳିବ । ସେମାନେ ନିଜର ନିଜର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ କରିବେ । ତେବେ ବାକି ଲୋକମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ମିଳିବ ? ଏଠାରେ ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସିଂହାସନର ଅଧିକାରୀ କରାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ତୁମର କେତେ ନିଷ୍କାମ ସେବା କରୁଛି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମାଟି-ଗୋଡି ସବୁଠାରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହି ମୋର ଗ୍ଲାନୀ କରିଛ । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ କଉଡିତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ତୁମକୁ ହୀରାତୁଲ୍ୟ କରୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ଅଗଣିତ ଥର ଏହି ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିଛି ପୁଣି ମାୟା ଏହାକୁ ନର୍କ କରିଦେଉଛି । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯଦି କିଛି ପ୍ରାପ୍ତି କରିବାର ଅଛି ତେବେ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇ ଅବିନାଶୀ ପୁରସ୍କାର ନେଇଯାଅ । କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ପବିତ୍ରତା ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଅଟେ ।

ବାବା ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି— ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ କାରଣ ପବିତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି । ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ଭାରତକୁ ଅଧୋଗତିରୁ ରକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଜଣା ନାହିଁ କ'ଣ ହୋଇଯା'ନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରିବାକୁ ହେବ ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ଏହିକଥା ବାପଦାଦା ଉଭୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି । କାରଣ ସିଏ ନୂଆ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କୌଣସି ମାତାର ଗର୍ଭରୁ ତ' ଜନ୍ମ ନେଉନାହାଁନ୍ତି । ପତିତ ଦୁନିଆ, ପତିତ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗର ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ରାତ୍ରି । ତେଣୁ ଏହି ଘୋର ଅନ୍ଧକାର ରାତ୍ରିକୁ ହିଁ ଆଲୋକିତ କରିବାକୁ ହେବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଅନ୍ତରର ସହିତ ଏହି ବେହଦ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶାଳ ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରି ଏହାଠାରୁ ନିଜର ମମତ୍ୱ ତୁଟାଇ ଦେବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ଆଉ ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇ ପୁରସ୍କାର ନେବା ପାଇଁ— (୧) ଅଶରୀରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ (୨) ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ

(୩) ବୁଦ୍ଧିରେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରାଇବାକୁ ହେବ (୪) ନିଜର ମିଠା ଘର ଏବଂ ମିଠା ରାଜଧାନୀକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଦିବ୍ୟଗୁଣ ରୂପୀ ଫୁଲ ବଗିଚା ଦ୍ୱାରା ଖୁସିଭରା ଜୀବନର ଅନୁଭବ କରି ସଦା ସୁଖୀ ହୁଅ ।

ସର୍ବଦା ଖୁସିବାସିଆ ଅର୍ଥାତ୍ ସଦାସର୍ବଦା ଭରପୁର ବା ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା । ପୂର୍ବରୁ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ଜୀବନ ବ୍ୟତୀତ କରୁଥିଲ, ଏବେ ଫୁଲ ସଦୃଶ ଖୁସିଭରା ଜୀବନ ବ୍ୟତୀତ କରୁଛ । ଜୀବନରେ ସଦା ସର୍ବଦା ଦିବ୍ୟଗୁଣ ରୂପୀ ଫୁଲର ବଗିଚା ହସିଉଠିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଯିଏବି ତୁମ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିବେ ତାଙ୍କୁ ଦିବ୍ୟଗୁଣର ଫୁଲର ସୁଗନ୍ଧ ମିଳିବ ଏବଂ ତୁମର ଖୁସିଭରା ଜୀବନକୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେବେ, ଶକ୍ତିର ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରିବେ । ତେବେ ଖୁସିଭରା ଜୀବନ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଦିଏ ଏବଂ ଖୁସି କରିଦିଏ ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ସଦା ସୁଖୀ ଆତ୍ମା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ସେହିମାନେ ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ମାୟାର ପାଣି ଫୋଟକାକୁ ଭୟ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ତା’ ସହିତ ଖେଳିଥାଆନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****